

Efraim Kišon
Da li je to bila ševa?

Preveo: Eugen Verber

LICA:

ROMEO MONTEKI, učitelj baleta .... - 49 godina

LORENCO, franjevac ..... - 92 godine

JULIJA KAPULETI ..... - 43 godine

LUKRECIJA, njena kći ..... - 14 godina

DOJILJA ..... - 75 godina

VILIJEM ŠEKSPIR, umrli pisac ..... - 52 godine

Mesto radnje: Verona, 1623. godine

Prvi deo

(Stan bračnog para Monteki u Veroni, tačnije to je jedna bedna odaja za spavanje koja ujedno služi i kao kuhinja i trpezarija. Razapet konop za rublje koji deluje i kao zadnji zid. Levo u prostoriji stoji nezgrapni krevet za dvoje. S obe strane kreveta noćni ormarići na kojima su svakakvi mezetluci. Desno je kuhinjski sto, dve stolice, korpa za veš, gvozdeni šporet i vedro za pranje suda sa gomilom prljavih suda. Sve ostavlja utisak zapuštenosti, iz koje po koji znak nekadašnjeg dobrog materijalnog stanja. Sa desne strane drvena rezbarena škrinja

sa razbacanim stvarima. Glavni ulaz je u pozadini, desno i levo su prolazi koji levo u Lukrecijinu sobu, drugi u kupatilo. Pored toga u oba bočna zida su ostavljeni kaširani otvori, kroz koje ulazi i izlazi Šekspir.

Kada se zavesa digna, jutro je. Odaća je još u mraku, samo se zrak sunca probija u krevet s obrisima Montekija, koji se zamotao u pokrivač. Lagana muzika se meša Romeovim glasnim hrkanjem. Čuje se kukurikanje petla, scena sa dizanjem čaršava. Hrkanje i muzika se prekidaju, Romeo se pridigao baca papuču na petla, sedi i zeva. Noćna kapica je skliznula a preko ramena mu je čarapa. Zatim sklanja sa kreveta termofor, ljubi ga, izlazi iz kreveta, nogom pipka ne bi li našao papuče, pospan odlazi do prozora, na italijanskom jeziku psuje petla. Romeo počinje u jednoj gomili odeće i veša da traži svoje čarape, ali nalazi samo jednu)

ROMEO: Gde su moje čarape ... Santa madona ... Ma ce stupida porca miseria. Julija ne mogu naći svoje čarape! (Julija ostaje pod pokrivačem i ne odgovara, on se spotiče preko mača koji leži na podu, ležeći kao da nije pao nego traži čarape) Gde su moje čarape? Još juče su bile ovde ... (reži) Gde su moje čarape, Julija?

JULIJA (ispod pokrivača, reži): Ne znam, Romeo. Zaista, ne znam.

ROMEO: Oprosti, ptiću moj. Nisam hteo da te probudim. Spavaj

dalje, janje moje ... Dakle jednu smo našli ... oh! (otkrije drugu na vratu, počne da kija, obriše se čarapom, ide desno u kupatilo i počne da se iskašljava i rokće, Julija se naglo diže i pada (pritisak), na glavi joj raščupana plava perika, s viklerima u kosi, stavlja naočare, uzima nekoliko slatikiša sa ormarića, ustaje žvaćući, skida spavaćicu, ispod ostaje dnevna haljina, dolazi do škrinje, traži periku bez viklera, stavlja je na glavu, vadi ogledalo, čuju se uzdasi i izlivi zadovoljstva iz kupatila.

JULIJA: Romeo! Ti ćeš ponovo potrošiti svu vodu! (ide ka šporetu) Hoćeš li doručkovati? (sklanja robu sa stola)

ROMEO (iz kupatila): Hoću. Malo vina ...

JULIJA: Dobro. Vino.

ROMEO (dolazi iz kupatila i pleše oko Julije sa termoforom):
On, du, tre, on, du, tre.

JULIJA: Prestani, molim te, mali! Mora li me svako jutro zaboleti glava? Hoćeš li da probudiš sirotu Lukreciju? (u međuvremenu stavlja čaše i bokal sa vinom na sto)

ROMEO: Zašto sirotu?

JULIJA: Zato što je tvoja ćerka, a i zato što bi htela da spava.

ROMEO: Mogla bi da dođe kući malo ranije, a ne u tri, četiri

ujutro.

JULIJA: Kada?

ROMEO: Pijana ko...

JULIJA: Je li sama?

ROMEO (ide levo ka sobi i zaviruje): Nažalost to se ne bi moglo ustanoviti, jer je pod krevetom. Sinoć je opet na zid u dvorištu napisala "Živelo ništa!"

JULIJA: Šta je to?

ROMEO (vraća se): Verovatno nešto protiv roditelja... ili vlasti.

JULIJA: Hoćeš li ti celog dana nositi taj idiotski termofor?

ROMEO: A što da ne? (baca ga na krevet)

JULIJA (ide ka šporetu i pokušava da zatvori vratašca koja se stalno otvaraju - tokom cele predstave): Porca miseria! Romeo, kad ćeš već jednom popraviti ta prokleta vrata.

ROMEO (prišao joj je s leđa i obrglio je): Sutra!

JULIJA (pokušava da se oslobodi): Ostavi me, mali... Šta ti je odjednom palo na um... sada, u rano jutro... Ti znaš da ne

mogu u ovo vreme... prestani! Romeo, šta je sa tobom?

ROMEO: Ništa. Samo sam dobro raspoložen. Zar je zabranjeno biti radostan? Imam divnu porodicu, ženicu, lepoticu koju volim, kao onda na gozbi, kada me tvoj pogled prvi put ustrelio. Kako li sam onda rekao? (uzima vino, pomera sto, staje na stolicu i recituje)

Zublja sama
nek od nje uči sjati. Deva ta
na crnom plaštu mrke noći sja
ko alem-kam na uhu crne žene
i nije vredan svet krasote njene
(sluša odjek svojih reči) Nije loše!

JULIJA (sklanja robu sa stolice, seda za sto dok govori stihove, uzima jabuku i ljušti je i jede): Da, da, znam to Romeo...
lepo... lepo

ROMEO: Govori jošte, svetli anđele! Opa! (prospe vino po sebi, skače i čisti mrlju)

JULIJA: Romeo, o Romeo! Zašto si Romeo?
Zašto nisi u stanju popiti vino belo,
a da svaki put ne uprljaš odelo.

ROMEO: Nije belo, nego crno.

JULIJA: Ovo mi se rimuje.

ROMEO (briše se): To se ne vidi... Izgleda kao ornamentika ili grb... renesansa, razumeš?

JULIJA: Ti po ceo dan nešto ždereš, a ja moram po ceo dan da perem i čistim za tobom. Sama. Nema ko da mi pomogne, nemam ni služavku. Uvuci taj trbuh!

ROMEO: Već sam ga uvukao! A što se tiče vina, njegov miris me podseća na otrov (klekne pored nje, obrgli joj nogu i stavlja glavu na nogu) kojim sam se hteo otrovati, što mi ga je prodao onaj apotekar, sećaš li se?

JULIJA: Opet ti sa tom tvojom starom pričom?

ROMEO: Koji je danas datum?

JULIJA: Utorak!

ROMEO: Naša godišnjica braka. Venčali smo se ravno pre 30 godina. (čeprka po gaćama tražeći poklon)

JULIJA: Samoubistvo smo izvršili 16. oktobra 1594 -te. Tačno?

ROMEO: Tačno!

JULIJA: A koji je danas datum?

ROMEO: Utorak! (vadi ruku iz gaća i računa) U redu, nešto manje... svega 29 godine jedan mesec i...

JULIJA: I jedan dan. (nastavlja da jede) Ha, godišnjica braka!

ROMEO (nastavlja da ćepрка po gaćama i teatralno vadi upakovan poklon): A sećaš li se kako je bilo na groblju? Da si se probudila samo minut kasnije, ja bih ispio onaj otrov i otišao na onaj svet! Ti me ne slušaš.

JULIJA (nezainteresovano otpakuje poklon): Slušam, groblje, otrov, onaj svet. (uzdah) Da sam se samo minut kasnije probudila ti bi... bože sačuvaj...

ROMEO: Pfft!

JULIJA: Pfft! (uzvik) Iiii! (vidi da su pokon velike gaće, za ono vreme suviše male, udara ga poklonom i baca ga) Konju!

ROMEO: Ja sam bio zaljubljen u tebe. (teatralno pokazuje "do preko glave", Julija odlazi do šporeta) Do ušiju. Ti me ne gledaš.

JULIJA (ponavlja pokrete "do preko glave", ne gledajući ga):
Dovde!

ROMEO(uzima čašu vina):
O, ljubavi! Ženo moja! Smrt!

što med je tvoga daha sisala,
lepotu tvoju nikad skršit nije mogla.
O, gledajte je oči, zadnji put!
I zadnji put je, ruke zagrlite!
Za moju ljubav (otpije gutljaj vina i pada)
Lekaru vrli, tvoj otrov baš je brz.

JULIJA: Daj prestani! (nezainteresovano ide do stola, preskače "leš" i vraća sto na mesto)

ROMEO: Bila si tako lepa... tada na otvorenom grobu... Onda si naglo trgnula i počela ovde (pokazuje koleno) i uspravila si se. Mislio sam da će me kap udariti, bio sam tako nervozan. A tome je kriv onaj tvoj ljubavnik, Paris, koji se ušunjao u grobnicu.

JULIJA: Paris, to je bio čovek (odjednom zainteresovano).

ROMEO (ustaje): O tome da ne govorimo - važi? (uzima mač i mačuje se) Ubio sam ga u divovskoj borbi prsa u prsa, dvoboju nad tvojim otvorenim grobom. Čuvaj me se, momče. Jedan pasado... zatim udaram punto reverso...

JULIJA: Ma nemoj! Ubio si ga s leđa!

ROMEO (besan): Pa to kažem: punto reverso. Ili si već zaboravila italijanski? (ne zna šta da kaže u besu) Vino ti je... mlako!

JULIJA: Na sto sam ga stavila hladnog. (ona ga podbada, on besni)

ROMEO: Mlako je.

JULIJA: Nije.

ROMEO: Jeste, jeste, jeste, jeste, jeste!

JULIJA (ide veš - krevetninu da skupi, Romeo ide za njom i upetljava se u veš): I da sam se probudila jedan minut kasnije, ti bi...?

ROMEO: Pfft! (teatralno, odjednom raspoloženo)

JULIJA: Šteta. (vidi da veš nije suv, rastresa ga i prevrće na konopcu)

ROMEO (opet ljuto, shvativši seda): Šta je šteta?

JULIJA: O, ništa. (Romeo odjednom začuti i gleda preda se) O čemu razmišljaš?

ROMEO: O tome, šta mi je te noći rekao moj pokojni otac: I zbog te kurvice, moj sin, počinio samoubistvo! (on podbada, ona sikće)

JULIJA: A moj otac, laka mu crna zemlja, rekao je: Sada je u porodicu Kapuleti ušao prvi degenerik!

ROMEO: A nije se setio da da miraz. Jedino što mi je dao bila je ona tvoja dojilja.

JULIJA: I meni je kasno puklo pred očima, da sam se udala za jednog prosjaka (uzima korpu).

ROMEO: Gde ćeš? (zabrinuto)

JULIJA: Na trg, da kupim rotkve. Da ždereš. A ti dotle operi sude.

ROMEO: Zašto uvek ja?

JULIJA (dere se): Jer nemamo služavku, zato. Svaka domaćica ima neku služavku, samo je ja nemam.

ROMEO: Zato što nijedna ne može pored tebe da izdrži

JULIJA: Zato što nemaš para da je platiš. Šta ćeš za večeru?

ROMEO: Ne znam. Bilo šta.

JULIJA: Hvala na obaveštenju. Nameravaš li izlaziti večeras?

ROMEO: Možda.

JULIJA: Kad se vraćaš?

ROMEO: Na vreme.

JULIJA: Adio! (izlazi na srednji izlaz, a Romeo uzima kecelju, pere tanjire i pevuši neku italijansku pesmicu. Koreografija. Ulazi s leva Lukrecija, sa kikama, ogrnuta u krevetninu, promukla, mamurna iz svoje sobe)

ROMEO: Već si ustala, kćerkice moja? Tako rano? A gde si bila cele noći? Opet sa onim gorilama?

LUKRECIJA: Smaraš me! (mrmlja)

ROMEO: Šta?

LUKRECIJA: Smaraš me! (dere se)

ROMEO: A tako. Sad ćeš verovatno da uradiš domaći zadatak? Ili si ga završila sinoć?

LUKRECIJA: Moron. (ide desno u kupatilo, Romeo se prikrada i prisluškuje pesmu koju peva iz kupatila Lukrecija)

(može refren 'Govedine' ili još bolje neki klasik na gitari uz Romeov komentar "Bože šta ova omladina sluša?"), ulazi sa sredine dovilja, bučno tako da se Romeo prestravi. Dovolja je starija, marama na glavi, hroma, nagluva, tako da glasno priča)

DOJILJA: Je li Julija kod kuće?

ROMEO: Nije. Sedi, odmori Matrona.

DOJILJA: A?

ROMEO: Sedi. (dere se)

DOJILJA (teško dišući seda na krevet): Sramota! Njena stara dojilja koja je hranila i podizala i prala joj ružičastu...

ROMEO: Pink!

DOJILJA: A? (Romeo mahne rukom) posipala je puderom i uvek joj se nalazila pri ruci, sada mora tajno da ulazi u njenu kuću. (Romeo prestaje da pere sude i briše ruke) Kao da je moja krivica što se udala za vas. Kažite, sinjor Romeo, je li to moja krivica?

ROMEO: U redu, u redu. Kako je moja draga tašta?

DOJILJA: A? (Romeo opisuje je rukama, debelu ženu, grudi pokazuje nisko) Sinjora Kapuleti?

ROMEO: Hvala bogu imam samo jednu? Je li bolesna?

DOJILJA: Je li - šta?

ROMEO: Bolesna? (dere se)

DOJILJA: A?

ROMEO: Da li je bolesna? (klekne od nemoći)

DOJILJA: O gospodine Romeo, ja vam kažem, ta mala veštica, koju ste uzeli za ženu, Julija, je li kod kuće?

ROMEO: Nije. (tiho)

DOJILJA (čuje): Ke merda!

ROMEO: Sad čuje!

DOJILJA: Kažem vam, ta Julija je očjukala sa muškarcima već od svoje jedanaeste! Satima je znala stajati na balkonu i gledati muškarce... Ne vas, muškarce.

ROMEO: Je li tašta bolesna ili nije?

DOJILJA: Koooo? (Romeo lupa glavom o pod, Dojilja gleda okolo ko kuca) Uđi sinko, raznesi je!

ROMEO (dere se): Sinjora Kapuleti?

DOJILJA (nastavlja po svome, ustaje ide do stola i uzima jabuku i jede, ispada joj iz usta, skuplja mrve): Kažem ja maloj veštici. 'Juli' - kažem ja.

ROMEO (tiho, obeshrabren): Hoću da znam je li stara veštica bolesna?

DOJILJA: Jeste.

ROMEO (oduševljeno): Jeste. A šta joj je? (ide ka babi klečuci)

DOJILJA: Reuma.

ROMEO (razočarano): Je li to sve?

DOJILJA: Kad god dođem kod vas, vi me pitate isto. A, evo ja, moje noge, (zadiže suknu) evo vidite... vene...

ROMEO (udara ga miris): Verujem vam na reč... A reci mi... ima li još sinjora Kapuleti onoliko para?

DOJILJA: To jeste, bogata je, puna para!

ROMEO: A moja žena nije progovorila sa njom ni reči od kad smo se venčali.

DOJILJA: Naravno, ljuta je na nju, što je nije sprečila da se uda za vas.

ROMEO: Je li to neki teži oblik reume?

DOJILJA: A? (Romeo ustaje ide da golica dadilju, ona se smeje ide do kreveta Romeo za njom)

ROMEO: Reuma je li teška? (na krevetu su)

DOJILJA: Teška je, nosim je uz i niz stepenice, ne može da hoda. Ima reumu, znate.

ROMEO: Priča se.

DOJILJA: Ako jednom sinjora, ne daj Bože, umre, vi i Julija ste jedini naslednici.

ROMEO: Ne brini i tebi će nešto ostaviti... (priča za sebe, razmišljajući, publici) Uz stepenice, niz stepenice, baba je matora, može i da se oklizne.

DOJILJA: A da, to se može dogoditi. (njemu iza leđa)

ROMEO (uzima krevetninu, prebacuje prako njih, koprcaju se tako da svako naredne replike govori provirujući glavom ispod krevetnine sa različitih strana): Dojiljo, ja sam lud za tobom.

DOJILJA: Za ime sveta, Romeo!

ROMEO: Volim punačke i okrugle.

DOJILJA: Madre mia santissima! Šta će reći Julija?

ROMEO: Ona je frigidna.

DOJILJA: Pa nije čudo posle svih tih muškaraca.

ROMEO: Kaži mi ko je bio prvi? Ti sve znaš.

DOJILJA: Dobro, sinjor Romeo, Ali strogo među nama. Julija nije ovde? (osvrće se) Nije. Dakle, jednog dana, pre mnogo, mnogo godina...

ROMEO: Skrati!

JULIJIN GLAS (ispod čaršava, kao spolja): Romeo! Zar ja moram sama sve vući?

DOJILJA: O, Bože... Pa to je Julija. (ide levo desno) ako nas uhvati... (hoće pod krevet)... ona je tako nepoverljiva.

ROMEO (odvodi je do izlaza na sredinu): Ne tu! Ovuda. (izlazi Dojilja, on je leđima okrenut publici) Inače će opet da počne da me preslišava. I ne zaboravi da se oklizneš jednog dana na stepeništu (okreće se nazad tiše priča) i moju taštu, ne daj Bože, ispustiš iz ruku, to će biti mnogo, mnogo para, dovoljno za... (čuje se pesma iz kupatila, ponovo 'Govedina' ili klasik

Romeo sluša i krsti se, čuje Juliju i iskrada se levo sa scene)

JULIJA (ulazi sa punom korpom, još se čuje Lukrecijina pesma):
Šta ti si Lukrecija još u kupatilu? 14 ti je godina, a ti ne znaš ništa pametnije raditi. U tvojim godinama, ja sam bila udovica. Izlazi napolje, pljunuti otac, ne na ta vrata, na druga! Ali od jednog degenerika Montekija, ništa bolje se nije ni moglo očekivati. (neko kuca na vrata) Joj, to je otac Lorenzo. Na njega sam zaboravila. Uđite, oče naš, Romeo nije kod kuće.

LORENCO (U mantiji, s kapuljačom na glavi, senilan): Utoliko bolje i ne želim ga videti.

JULIJA: Raskomotite se, časni oče! (seda, izuva se i stavlja noge sa na drugu stolicu, Julija se krsti)

LORENCO: Od dana kada sam vas tajno venčao po vašoj želji, on me mrzi. Imam osećaj da bi me najradije ubio, taj... kako se ono zvao?

JULIJA: Romeo! (stavlja korpu kod šporeta)

LORENCO: Tačno. A nekad je bio drag i zgodan mladić, još ga vidim u onom crnom odelu s knjigom u ruci više 'To be, or not to be'

JULIJA: Oče naš, to je bio jedan drugi. (skida mu kapuljaču)

LORENCO: Onaj s mrtvačkom glavom, to nije on.

JULIJA: Nije.

LORENCO: Kako to?

JULIJA: To je duga priča...

LORENCO: Nego zašto si me zvala kćeri?

JULIJA: Htela bi se ispovediti, oče. (klekne i pokušava da mu kaže da se želi ispovediti)

LORENCO: Lepo, hodi bliže kćeri. (pokušava je milovati)

Ispovest je nešto sveto ili kako sam ja rekao u jednom izvornom tekstu, drugi čin, treća scena, strana 36....

(odjednom glasno) Na istoku se sivo jutro smeška na mrklu noć i zlatni oblak mreška...

JULIJA: Šta to znači?

LORENCO: Pojma nemam. Meteorološki izveštaj valjda. Tražiš nešto dole?

JULIJA: Htela bih se ispovediti oče.

LORENCO: Što ne kažeš? (baca mantiju preko njene glave)
Ispovedi se, Ofelija.

JULIJA: Julija.

LORENCO: Ni to nije loše.

JULIJA: Časni oče, ja više ne volim svoga muža.

LORENCO: Ne voliš muža? I za to si me zvala?

JULIJA: Da

LORENCO: Oprošteno ti je. (skida mantiju s glave, Julija dolazi do vazduha) Absolute in nomine patris... et fili.. et... et... uh, zaboravio sam mu ime.

JULIJA: Ne podnosim ga!

LORENCO: Koga?

JULIJA: Romea! (besno)

LORENCO: Onog u crnoj odori, s mrtvačkom glavom?

JULIJA: Ne, da, dobro. (ustaje i donosi mu vino) Kako sam se

razočarala, nekad mi je govorio:
O, ako mi je ruka tako zla,
te pusti tvoju svetačku milinu
nek moje usne, poklonika dva
taj grešni dodir celovima skinu.

LORENCO (halapljivo pije vino i prosipa po sebi): I ti si njemu
svašta lupetala:

Ne, pokloniče, vaša ruka nije
ni zla ni grešan, nego pobožna je
poklonik svecu ruku dirat sme...
ili nešto slično tome... Je li tako?

JULIJA: Ali on je tada bio mlad, lep, zgodan, danas je debeo,
mlohav, s čarapom na glavi, jede rotkve i zaljubljen je u
termofor.

LORENCO: On je zaljubljen? (ponovi sipa vino i prosipa)

JULIJA: Prava telesna, seksualna ljubav s bocom za grejanje.
Spava sa njom svake noći i tepa joj i zove je Liza.

LORENCO: Šta sve danski prinčevi neće sebi dopustiti...

JULIJA: On je od Montekija, Romeo Monteki.

LORENCO: A da, da. (zagleda se u nju) A šta ti radiš, klekni i
pričaj. (Julija krene da klekne kod njega, seti se mantije,

predomisli se i klekne iza kreveta, naslonjena rukama na krevet) Dakle, šta je bilo sa tvojim mužem? (šeta)

JULIJA: On je impotentan.

LORENCO: Zar ti sine Brute? (gleda dole)

JULIJA: Ne, to je iz druge predstave.

LORENCO: Šta?

JULIJA: Dugačko.

LORENCO (gleda dole): Pa i nije.

JULIJA: Priča je duga!

LORENCO: Šteta, to bi me već zanimalo. Ti imaš seksualnih problema? (legne na krevet) E pa danas ih svako ima. Ni ja više nisam ono što sam bio kad mi je bilo 20 sant... ovaj godina...

JULIJA (oštro): Oče naš, sada se ja ispovedam, a ne vi.
(Lorenzo ustaje, ona skrušeno) Uvek mi kaže "Nemam ja glavu za te stvari"

LORENCO: Kome treba glava za to?

JULIJA: Ja ne mogu više izdržati. (Lorenzo joj prilazi iza leđa)

LORENCO: On te više ne ljubi.

JULIJA: On ljubi sebe, rotkve i Lizu.

LORENCO: Stara priča o ljubavnom trouglu.

JULIJA: Treba mi vaš... savet.

LORENCO: Moj savet... hm... (zaskoči je s leđa i prebaci mantiju preko nje)

JULIJA: Lorenzo... Lovre... pusti me! Je si li poludeo? Moj muž će svakoga časa stići. Ja sam od tebe tražila samo savet

LORENCO: Savet... ah, da... Ofelija idi u samostan!

JULIJA: U samostan?

LORENCO: Tamo, ima dosta zagorelih.

JULIJA: Molim?

LORENCO (stenje): Moliti se, sinko, moliti se. Po jedan Očenaš... (pokazuje na sebe) tri puta dnevno.

JULIJA: Pre ili posle jela? (stenje)

LORENCO:... i još pet Zdravo Marija... Benedico te i nomine patris et matris et spiritus sancti et medicine doctoris... Amen!
(pada mrak, u mraku se čuje)

JULIJA: Dosta, pao je mrak. Ma prekini, kraj je scene! Kada se ponovo pali svetlo na sceni je Julija koja sprema večeru igrajući i pevušeći na neku renesansnu muziku, koreografija, posle određenog vremena ulazi Romeo.

ROMEO: Jesam li te pozdravio ili ne? (prilazi termoforu i ljubi ga, Julija se krsti) Je li to sve što imaš da mi kažeš? (Julija seda i ljušti jabuku) Posle ovako napornog dana, muž se vraća kući, a žena... bar da ga upita šta se desilo danas.

JULIJA (nezainteresovano): Šta se desilo danas?

ROMEO: Danas, (uzima novine, obuje cipele koje je ostavio Lorenzo i legne na krevet) ništa!

JULIJA (plane, ustaje): I to je ono što sam te trebala pitati?

ROMEO: Bože moj, treba pokušati.

JULIJA: Romeo, znaš šta si ti?... Ti si nesnošljivi idiot, greška prirode, talog ljudskog društva, intelektualna ljuštura, lapidarni skarabeju, ti si... bibliotekar.

ROMEO (plane, ustaje): Ja bibliotekar. Onda si ti esencija narcisoidnosti, neopisivi smrad, zmija otrovnica, kao i tvoja majka koja je pokušala da me otruje.

JULIJA: Nažalost bez uspeha! (deru se jedno drugom u facu)

ROMEO: Nažalost!!! Dakle tako (sledeće replike do pojave Šekspira, govore u glas, pri kraju se hvataju za grlo, dave i padaju na pod) Jel' se tako razgovara sa glavom porodice? Malo pristojnosti ženo ili ću sve po kući razbiti u paramparčad. Ja sam ti muž. Zapamti.

JULIJA: Što se mene tiče, možeš uzeti svoju Lizu pod ruku i nestati. Neću za tobom plakati. Ovako se ponašati sa jednom slabom ženom, koja ima visok pritisak, prostačino jedna (kako se dave svetlo se smanjuje i pali top gde ulazi Šekspir, sa ramom koji drži tako da ono što je u ramu liči na Šekspira po šminci, kostimu, a van rama obučen normalno, tako da odudara od kostima tog vremena, stoji i sluša svađu, supružnici se utišaju)

ROMEO I JULIJA: Šekspir!

ROMEO: Ona je počela!

JULIJA: Nije istina, on je!

ROMEO: Izvolite sestiti! Pali to svetlo! (pali se puno svetlo)

ŠEKSPIR (Šekspir muca kod slova m i to samo kod tog slova sem kad je na kraju reči, dok recituje ne muca): Ne, Mmmonteki. Sačuvaj svoju ljubaznost za Đulijetu. Dođoh jer na ponašanje da vas opommmnem hoću, jer isto nanosi mmmi srcu zlo.

JULIJA: Samo nam je ovaj još falio.

ROMEO: Ti si tome kriva.

JULIJA: Ne budi smešan.

ŠEKSPIR (Spušta ram dole, Julija gleda u sliku):

Od časa kada predivno sunce
utone u zlatno more zapada,
i duge sene plaštom svojim
obaviju sve na ovom svetu
u grobu mome zahvata me nemir...

JULIJA: Sad ne muca.

ŠEKSPIR (oštrije): ...jer moje uvo prepuno je vaše,
svađe zle, te tako moram u
prebivalištu svom večitom,

hteo ja to ili ne -
okretati se kao... kao...

ROMEO: Ventilator.

ŠEKSPIR: Okretati se kao ventilator... premmmda ne znam šta je to. Valjda se taj... tilator lepo okreće. (vidi gde Julija gleda i sklanja ram)

Nek ne bude nebo obazrivo i blago
jer meni samo plamen - bes je vodič
ne mogu više podnositi prizor taj
kako vi moje ljubavne drame najlepše
u lakrdije olako pretvarate, u jedno
ništa, u jedno lako pero koje seljak
gušćetu iz uva istragne...

ROMEO: Guske nemaju uši.

JULIJA (ustaje, uzima Šekspira pod ruku i vodi ka srednjem izlazu): Dragi mister Šekspir, nama je uvek drago kad nas posetite i mi veoma cenimo što se blagoizvoleli potruditi se da skoknete do nas, ali danas ste nas nešto zatekli u žurbi.

ROMEO (ustaje i čisti se): Dođite nam za par nedelja, kad budemo imali više vremena. (vraća se do Romea, Julija ide do kreveta po slatkiš)

ŠEKSPIR: Vremena, kažeš? Da bi i dalje

izvrtali stihove moje, koje vam
na jezike i usne stavljah, kako bi
nedostojni, bacili ih u prašinu uličnog
govora, koji plemenito uvo vređa?

ROMEO (uzima Šekspira pod ruku i vodi ga ka izlazu):
Dopustite mi maestro, da i ja dođem do reči. Vama ne pristoji
da nas grdite, jer ste nas vi stvorili onakvim, kakvi smo.

JULIJA (jedući): Vi ste krivi za celu priču... (Šekspir se ponovo
vrati i sede na stolicu desno) Dragi maestro došlo je vreme da
naučite nešto iz života, iz stvarnosti.

ŠEKSPIR: Šta će mmmeni stvarnost, ja sam pesnik.
Ja sam pesnik, znajte!
a pesnikovo oko kovitlano
bezumljem divnim, šiba pogledom
čas s neba zemlji, čas sa zemlje nebu.

JULIJA: Citati, citati, svaki put iz drugog komada.

ROMEO (stavlja korpu na sto i jede rotkvu): Šta ćeš! Autorska
prava su njegova. Copyright je copyright.

JULIJA: Jeste li ikad prebrojali koliko je leševa u vašim
komadima? Vi ste jedan masovni ubica. (Ustaje, skida torbu i
lupa po rukama Šekspira koji hoće da uzme da jede)

ŠEKSPIR: Takav gorak kraj, štovana gospo, znak je
kobi! Konac zakoniti jednoj tragediji,
koji se zaustaviti ne može,
kao što niko nikad zvezda hod
ustaviti neće.

I još k tome:

Nastojanje moje ušćuvati
jedinstvo mesta, vremena i radnje,
a ne namerno ubistvo, beše moj cilj!

ROMEO: Šta ste uradili s nama Romeom i Julijom? A kako ste
sredili Antonija i Kleopatru?

JULIJA: A Otelo i Dezdemonu?

ROMEO: Ili jadna Ofelija.

JULIJA: Terorista.

ŠEKSPIR (počinje da cmizdri): Ne govorimo više o tome!
Ne, molim vas, nemojte
me više koriti, mene starog
pesnika mlade duše, koji vam se kune:
Hteo sam dobro.

ROMEO: Eto ti sad.

JULIJA: Dobro, ne smete to sve uzimati tako k srcu.

ROMEO: Sve je ovo samo pozorište... I to ne ono najgore, verujte mi. Da vidite samo one iz... Ma, nije važno. Ma igraće se vaši komadi još pedesetak godina. (Julija koluta očima)

ŠEKSPIR: Jeste li sigurni?

ROMEO: Ma još sto godina. Nego kada ste vi zapravo umrli?

ŠEKSPIR: Pre sedam godina, pokoj mmmi duši.

JULIJA: Pa dobro se držite. (Čuje se gitara) Naša kći Lukrecija Marija Benvolia. Vežba svoje prste, to dete je tako muzikalno. (Odjednom promeni ton i vikne) Prekini! (Gitara ide glasnije)

ŠEKSPIR: Ako me slabo pamćenje ne vara u izvornom tekstu nisam predvideo kćer da rodiš, Đulijeta.

JULIJA: Kad bi ste znali koliko ste bili u pravu, mister Šekspir. Izvinite me na trenutak. (Naglo odjuri u Lukrecijinu sobu iz sobe se čuje vika) Hoćeš li već jedanput prekinuti sa tom galamom. Puna mi je glava onog idiota preko puta, još samo mi ovo fali. (Šekspir se uvredi, a Romeo gestom pokazuje da se odnosi na njega, a ne na Šekspira, Romeo ponovo stavlja korpu

sa voćem, jedu obojica)

ROMEO: O, Vilijeme, zar nas ne biste mogli izvući iz ovog pakla?

ŠEKSPIR: Kako, o, Romeo?

ROMEO: Napišite nas ponovo!

ŠEKSPIR (jedući): Previše tražite prijatelju dobri
jer uknjiženo što je perom
naknadnu, novu dopustiti sebi neće
dovoljno je što od prevodilaca
o moja dušo proročka, patim i trpim.
Šta vi hoćete od mene: život
u novom i dopunjenom izdanju?
Ako bi i od Šekspira bilo,
bilo bi mnogo!

ROMEO: Psst! Evo je dolazi! (Progutaju na silu, Šekspir se zagrcne)

JULIJA (pojavi se u Lukrecijinoj haljini): Romeo, dođi da porazgovaraš s Lukrecijom, ja više ne mogu!

ROMEO: Ne mogu sad, pričam.

JULIJA (vraća se u sobu i viče): Diži se, diži se kad ti kažem!

(Lukrecija odgovara: Neću! - Nakon toga, Julija se ponovo pojavi na vratima, Šekspir se guši od kašlja, Julija ga udari po leđima) Recite mi, mister Šekspir, moramo li mi sve vreme igrati više uloga?

ŠEKSPIR: Štedljivost nam na to nalaže, milostiva gospo!
Elizabetansko doba, znajte
u pozorištu znači: glumaca malo,
(Julija ulazi u sobu) a plaća još manje.

LUKRECIJA (izlazi iz sobe pospana, sa kikama i žvakom): Lezi, knjavaj, samo to i znaš. Haos. Mrzim te kao nikoga na svetu (pogleda Romea) Dobro možda, tebe mrzim više.

ROMEEO: Jesi li uradila domaći? (Kaže to jer zna da je nervira)

LUKRECIJA: O fuck! Koji moron!

ROMEEO: Kako to govoriš sa mnom?

LUKRECIJA: Čemu štrebanje?

ROMEEO: Da bi napredovala u životu.

LUKRECIJA: Ludilo. Pa, ko je napredovao od učenja danas.

ROMEEO: Julijaaaa!

ŠEKSPIR (Od prvog trenutka začaran Lukrecijom, prelazi u stranu, na proscenijum, Lukrecija i Romeo nastavljaju svoju svađu u pozadini kao pantomimu, ponavljajući iste pokrete i tekst kao u prethodnom delu):

Nebesa i zemljo, vrhunci divote, gle!

Mnogo sam gospođa stvorio,

mnogo ih gledao i zavolio,

al' od ove mi staje dah,

srce mi burno lupa,

jer to je ista Đulijeta

kad joj behu četrnaest leta!

(Peva 'O, Juli, Julijana' sa koreografijom)

LUKRECIJA (prekida svađu i gleda Šekspira, reaguje na pesmu): Ko je meso?

ROMEO: Turista iz Londona. Julijaaa! Gde si da vidiš šta mi radi? (Odlazi u sobu)

LUKRECIJA: Neće doći! (Ide ka Šekspiru, obilazi ga, merka, na kraju baci maramicu na pod, koju on hitro diže i ukoči se i ukočen igra do kraja scene)

ŠEKSPIR: Ah, milost, koja čast!

Rupčić ovaj uzmi - o, anđele slatki,

i čuvaj ga bolje od Dezdemone!

LUKRECIJA: Zovem se Lukrecija. Haj!

ŠEKSPIR: Ime mi je Vilijam Šekspir. Nisam Haj. A možete me zvati i Vili. Free Willy.

LUKRECIJA: Deluješ vrlo seksi, znaš! (Baca maramicu malo dalje, ovaj diže i naguzi se, ona ga uštinu)

ŠEKSPIR: Ah, gospođice!

LUKRECIJA: Zovi me Luki.

ŠEKSPIR: Ako je muzika hrana ljubavi
iz imena tvoga neka ona zrači

LUKRECIJA: A što voliš tako uštirkano da govoriš? Jesi li ti neki manijak?

ŠEKSPIR: Pesnik sam, milostiva Luki!
Pišem drame, ali i sonete
Komedije, tragedije
što u ljubavi zbore.

LUKRECIJA: Vili hoću da zbrišem. (Šekspir ne shvata) Hoću da kidnem od kuće.

ŠEKSPIR: O, shvatam gospođice. (Znoji se i briše)

LUKRECIJA: Umirem za tim da budem glumica. Čak ni SD ne nosim. (Šekspir ne shvata, ona diže grudi) Sisodrž.

ŠEKSPIR: Ah, da! (Znoji se i briše)

LUKRECIJA: Hajde da kidnemo, da se stuštimo u neku rupu.

ŠEKSPIR: Potresaš me, o slatki cvete,
moje zene žari skladnost tela
pod ruhom devičanskim. Od prizora tog bi se
i zidine Verone poljuljale
ako ne i pale.

LUKRECIJA: A?

ŠEKSPIR: Hajde da se stuštimo u neku rupu.

LUKRECIJA: Faca si! (Zagrli ga i prebaci preko kolena, dug poljubac, ulazi Romeo)

ROMEO: Santa Maria! Ce vecchio impudico! Funcola Shakespeare! (Prilazi im i razdvaja, Šekspir pada, Romeo ga hvata iznosi napolje)

LUKRECIJA: Čale, mi smo se zatelebali!

ROMEO: S tobom ću kasnije govoriti... bludnice! (Diže Šekspira koji je u šoku od poljupca, blesavo nasmešen i izbacuje ga)
Adio, labude!

LUKRECIJA (navaljuje na srednji izlaz, Romeo ne da): Ja ću s njim da se stuštim u neku rupu.

ROMEO: Ne dolazi u obzir. Taj tip je zamalo ubio i mene i tvoju majku.

LUKRECIJA (legne na krevet besna): Ja ću se s njim da se stuštimo u neku rupu i tamo ćemo se bubati.

ŠEKSPIR (pojavi se na ulazu): Mi ćemo se stuštiti u neku rupu i tamo ćemo se bubati. (Trči mu u susret Lukrecija, ispred preneraženog Romea izlaze)

Drugi deo

(Isti ambijent kao u prvom delu. Kada se zavesa digne, jutro je. Odaća je još u mraku, samo se zrak sunca probija u krevet s obrisima Montekija, koji se zamotao u pokrivač. Lagana muzika se meša Romeovim glasnim hrkanjem. Čuje se kukurikanje petla, scena sa dizanjem čaršava. Hrkanje i muzika se prekidaju. Romeo se pridigao baca papuču na petla, sedi i zeva. Noćna kapica je skliznula a preko ramena mu je čarapa. Zatim sklanja sa kreveta termofor, ljubi ga, izlazi iz kreveta, nogom

pipka ne bi li našao papuče, pospan odlazi do prozora, na italijanskom jeziku psuje petla. Romeo počinje u jednoj gomili odeće i veša da traži svoje čarape, ali nalazi samo jednu. Sve se ponavlja kao u prvom delu s tim da se vraća u krevet, rukom miluje Juliju, prevrne se na nju)

ROMEO: Kako bi sada palo jedno jutarnje milovanje, ženo?
(nežno)

JULIJA (Julija se naglo diže, na glavi joj raščupana plava perika, s viklerima u kosi): Jedno bi jutarnje milovanje palo sasvim dobro, mužu! (dubokim glasom)

ROMEO (zbunjen ustaje sa nje i ide na kraj kreveta): Šta to znači?

JULIJA: Da pristajem. (Ide za njim)

ROMEO: Pardon... a šta ti hoćeš od mene?

JULIJA: Ja? Pa jesi li se ti ispentrao na mene i rekao (nežno) 'Kako bi sada palo jedno jutarnje milovanje, ženo?', a ja sam rekla (dubokim glasom): 'Jedno bi jutarnje milovanje palo sasvim dobro, mužu!'

ROMEO: Ali ti uvek kažeš: 'Ostavi me, stoko!... šta ti je odjednom na um palo?... sada je rano ujutro... (obara ga na leđa i uzjahuje) Prestani, Romeo ti znaš da je ne mogu u ovo

vreme...

JULIJA: Tako je bilo pre. Sad su nastale promene. Od sinoć kad si mi obećao služavku, od tada sam sasvim tvoja.

ROMEO: A, tako. I - šta ćemo sad?

JULIJA: Šta ćemo sad? Pa, ovaj, zaista... šta ćemo?... Pa prisetićemo se mladosti, prve bračne noći. (Legne na leđa) Izvoli.

ROMEO (povlači se): Ne mogu da se setim kako je to bilo. (Ustaje i prekoračuje je)

JULIJA: Zar ideš već? Još neće svanuti
I nije bila ševa, nego slavuj
Što probio je teskobno ti uvo!

ROMEO: Gde su moje čarape?

JULIJA: U onom šipku peva svaku noć
Da, veruj, dragi, slavuj je to bio...

ROMEO: Bila je to ševa.

JULIJA: Nije bila ševa, nego slavuj... (skida spavaćicu, ispod ostaje dnevna haljina)

ROMEO: Ševa! (odlazi u kupatilo iz kog se uskoro čuju iskašljavanje i šmrktanje)

JULIJA: Nisi bio u pravu ni pre tri decenije nisi ni sada. (dolazi do škrinje, traži periku bez viklera, stavlja je na glavu, vadi ogledalo) Nije bila ševa, nego slavuj. Jel' jasno?

ROMEO (istrči iz kupatila sa peškirom): Jasno je samo jedno: da ni onda ni sada nisi bila muzikalna. Ne razlikuješ gakanje gusaka od cvrčanja cvr... cvr... zrikavaca (dere se) Bila je to ševa! (vraća se u kupatilo)

JULIJA (dere se): Slavuj! (pojavljuje se Šekspir sa knjigom u ruci) Šekspir!

ROMEO (ponovo istrči i vraća se posle replike): Ševa, nije Šekspir!

JULIJA: Šekspir! (dere se, kad progovori Šekspir Romeo se trgne) Molim vas objasnite onom maloumniku koja je ptica pevala, tada u predskozorje, pred kraj trećeg čina.

ŠEKSPIR (lista): Mnoge ptice prođoše kroz ruke moje
Ali sam toga puta, ako me sećanje služi
u tekstu napisao, perom laganim:
(čita) It was the nightingale and not the lark

ROMEO (Romeo kad čuje Šekspirov glas izlazi iz kupatila)

zbunjen): A?

JULIJA: Prevod!... (traži prevod u knjizi) Mister Šekspir, u ovom vašem komadu je situacija ovakva: ova budala je ubila moga brata od strica, pa je pobjegla u Mentovu.

ŠEKSPIR (brzo lista): Ko je pobjegao?

JULIJA: Ova budala! Mi se grlimo poslednji put u mojoj sobi, mi ljubavnici veka i začuje se ptica. Je li to bio slavuj ili ševa? Šta je to? Dramaturgija? (ide do šporeta)

ŠEKSPIR (ne nalazi ništa u knjizi i izmišlja):

Ptice su simboli čovekove žudnje

težnje duše da se oslobodi gliba

da se lepetom krila domogne zvezdanih putanja

(publici, ide na rampu levo)

'Za sebe.' čini mi se da tako nešto

pročitah iz neke knjige mudre.

ROMEO (i on ide na rampu desno): I ja isto 'za sebe'. Nikad mi neće biti jasno kako pisci i glumci misle da ga oni u poslednjem redu čuju dobro, a da ga mi glumci koji se nalazimo iz njegovih leđa, ne čujemo.

ŠEKSPIR (publici): Napraviću se da ovo nisam čuo.

JULIJA: Mister Šekspir kažu da kao glumac niste loši, ali šta će

vam to pisanje. (Uzima jabuku i sede na stolicu desno prethodno sklanjajući robu i jede)

ROMEO: Da. I - šta će vam stalno to 'o' 'ah' 'oh' 'vaj'? (Dolazi do stola, seda na stolicu levo i jede rotkve)

ŠEKSPIR: To je i mmmeni smmmešno (smeje se).

JULIJA: I ovaj je napisao Hamleta???

ROMEO: Kažu da on nije napisao ni jedan od svojih komada.

ŠEKSPIR (besan): Kleveta! Uvrede, laži, sve same laži!

Već odavno znam za njih i pitam se
jel' dičnije sve strelice i metke
silovite sudbine u srcu podnositi,
Il' zgrabit oružje i odupret se
i moru jada kraj učiniti?

JULIJA: To je pozorišni tekst.... Samo je li njegov?

ROMEO: Biti li ne biti - pitanje je sad (Šekspiru) Kako to da iza sebe niste ostavili nijedan tekst?

ŠEKSPIR: Šta se tu immma objašnjavati? (Romeo ustaje i tresse nogavicu)

JULIJA: Pa, na primer ko je napisao vaše komade?

ROMEO: Hajde, Vili! Ko je bio? Frensis Bejkon? (zavlači ruku u gaće)

JULIJA: Kristofer Marlou? (Romeo miriše ruku) Prati ili ne prati? Pitanje je sad.

ROMEO (trgne ruku u razdere se na Šekspira): Hoću da znam, jesu li Šekspirova dela od Šekspira ili nisu? Da ili ne?

ŠEKSPIR (slomljen): Ne!

JULIJA: No. Najzad.

ROMEO: To sam i mislio. (Šekspir zine da nešto kaže) Samo nemoj u pesmi (Šekspir ponovo zine) I skrati.

ŠEKSPIR (priča normalno): Ionako sam se ummmorio od jammmba. Vi ne slutite koliko sam od te javne kammmpanje blaćenja mmmog ugleda još za života propatio. A tek nakon smmmrti... Šekspirova dela je pisao neko drugi. Taj drugi je ummmesto njega vodio teatar Gloub, ummmesto njega nastupao. On je bio Šekspirov dvojnik.

ROMEO: A ko je to bio?

ŠEKSPIR: I on se zvao Vilijem Šekspir. Nezgodno. Dva mmmommmka sa istim immmenom. (Uzima mač)

JULIJA: A ko ste vi?

ŠEKSPIR: Vilijem Šekspir.

JULIJA: Onda ih trojica.

ŠEKSPIR: Jesam i nisam on. To bi mogao reći
Zovite me lažov, varalica i vetropir,
nazivajte me bardom ili Labudom sa Ajvona,
ostajem, ko sam bio, i Vilijem i Šekspir
Ostalo je samo tišina, ko zna, koji put
i tako ću sada umreti drugi put. (Umire tako što se probada
mačem)

(Romeo se savija nad njim osluškuje srce, aplaudira i klanja,
Julija prihvata aplauz Šekspir ustaje, klanja se teatralno i
nestaje u zidu)

JULIJA: Kako šmira! (sprema se da ide)

ROMEEO: A gde ćeš? (zabrinuto)

JULIJA: Na trg, da kupim rotkve. Da ždereš. A ti dotle operi
sude.

ROMEEO: Zašto uvek ja?

JULIJA (dere se): Jer nemamo služavku, zato. Svaka domaćica ima neku služavku, samo je ja nemam.

ROMEO: Zato što nijedna ne može pored tebe da izdrži

JULIJA: Zato što nemaš para da je platiš. Šta ćeš za večeru?

ROMEO: Ne znam. Bilo šta.

JULIJA: Hvala na obaveštenju. Nameravaš li izlaziti večeras?

ROMEO: Možda.

JULIJA: Kad se vraćaš?

ROMEO: Na vreme.

JULIJA: Adio! (izlazi na srednji izlaz, a Romeo uzima kecelju, pere tanjire i pevuši neku italijansku pesmicu. Čuje se glas Julije, vraća se besna) Mrzim ovu scenu! (Romeo se čudi, ona prolazi bez reči i odlazi u Lukrecijinu sobu. Romeo igra sa termoformom, koreografija)

ROMEO: Sećam se one noći, kada sam te prvi put punio vodom. Napolje je lila kiša, unutra hladno, strpao sam te u moj krevet, pa me istog časa uhvatila neka toplina, nisam više bio sam. (Čuje se svađa Lukrecije i Julije van scene, Romeo ostavlja

termofor na stolici i izlazi)

JULIJA (vraća se na scenu): Radi svoj domaći! (ponovi izlazi)

LUKRECIJA (van scene): Mrzim te! Mrzim ovu kuću! Ponovo ću otići sa Vilijem!

JULIJA (van scene): O tome nema ni govora! Jesi li čula? (Čuje se šamar, Julija se dotetura na scenu) Guju sam u nedrima gajila! (zadihano) Uh, umorih se! (opet se vraća u lik) Digla si ruku na rođenu majku. Bestidnice! (seda na stolicu gde je termofor) A to važi i za tebe, zavodiš muža, otimaš mi njegovu ljubav, šta to ti imaš, a ja nemam. Čekaj samo, naučiću te ja pameti (baca termofor na pod i skače po njemu) Tako, tako, tako (ulazi Lorenzo)

LORENCO (u ritmu njenih skokova joj prilazi i on skače): Hop, hop, hop!

JULIJA (trgne se, priđe ruci, pomiriše je i brzo odbaci): Oprostite velečasni. Zanela sam se.

LORENCO: Što si tako ljuta?

JULIJA: Hoću razvod.

LORENCO: Kakva grešna pomisao, kćeri moja, moja... Kako se zoveš?

JULIJA: Ofelija! (klekne na kolena) Časni oče, jesi li siguran da je moj brak sa Romeom pravno u redu?

LORENCO: Kako da nije kad sam ga ja sklopio!

JULIJA: A šta ako je impotentan? Važi li takav brak?

LORENCO: Važi, malo je jadan, ali pravovaljan. (Vidi jabuke na stolu, seda i jede, izuje se i noge stavlja na drugu stolicu)

JULIJA: Moraš mi pomoći!

LORENCO: Čekaj da nije tvoj muž pre nekoliko godina udavio jednu plavušu... Dezdemonu

JULIJA: To je opet druga priča. Ovaj je jurio maloletnice. (Tek sada se okreće Lorencu)

LORENCO: Ko? (jede)

JULIJA: Romeo... onaj u crnoj odori, s lobanjom u ruci.

LORENCO: Aaa. A koga je zaveo pre venčanja?

JULIJA: Mene. I nije pre venčanja, već prve bračne noći. (ustaje)

LORENCO: Ne pomaže. Snošaj u braku nije dovoljan razlog za razvod.

JULIJA: A da vam nije ostalo otrova iz izvornog teksta? (Ide koketno ka njemu)

LORENCO: Šta ti pada na pamet? Brzo tri Zdravo Marije!

JULIJA (na uvo mu se dere): Zdravo Marijo ...

LORENCO: Dosta! (baca jelo)

JULIJA: Molim te (mazi ga) samo dve kapi. (Čuje se glas Šekspira)

ŠEKSPIR: Makbet, četvrti čin, prva scena...

JULIJA: To je onaj idiot. (Lorenzo beži puzeći ka sredini, ulazi Šekspir obučen kao Ričard III)

ŠEKSPIR: Makbet, četvrti čin, prva scena:

Zimu moga neraspoloženja

u leto će pretvoriti sunce Jorka

vreme je došlo da drame potok

(Julija ga preseče sa 'Budala' i izlazi)

poteče i zažubori, kako ja predvideh.

(ulazi Romeo, Šekspir se obraća njemu - odjednom zadihano)

Blage ti vesti donosim, o, Romeo!
Skoroteča mi neki stavi do znanja,
u času znanom - neznanom, kada
zemaljske vesti primati mogu.

ROMEO: Ne okolišaj, Vili, šta hoćeš? (Obuva se i dok Šekspir
priča naslanja se na njega i gura ga desno)

ŠEKSPIR: Govorim o sinjori Kapuleti
plemenitoj doma sjajnoj leđi (Šekspiru smrdi iz usta, Romeo
reaguje)
koju je dovilja dobra, godinama
uz i niz stepenice nosila
sve dok danas siroto čeljade
nije koraknulo u stranu, slučajno
te plemenitu vam taštu pustila
gde je ona svoju dušu ispustila.

ROMEO: Treba li to da znači... da je matora... da je Julijina
majka...

ŠEKSPIR: Umrla...
Stavi novac u tobolac, Monteki!
neka te u žalosti teši,
veliko imanje, koje ti
po zakonu i pravu pripada
jer tvoja žena drugih rođaka nema.

ROMEO: A ja budala hteo da se razvedem od nje.

ŠEKSPIR: Sila boga ne moli. Uzmi ovu bočicu.

ROMEO: Šta je to? Za svež dah?

ŠEKSPIR: Doneo sam ga iz uva Hamletovog oca! (odlazi od njega ljut) Uvek nosim bočicu otrova za sobom.

ROMEO: Ima li uputstvo za upotrebu? (ide za njim)

ŠEKSPIR: U kakvu god ga tečnost uspi
i da imaš snagu deset ljudi, slomit će te.

ROMEO: Mene?

ŠEKSPIR: Juliju!

ROMEO: Ona je ipak majka moje dece.

ŠEKSPIR: Znam, znam, samo: ko je oac? (pokazuje rogove)

Je li o tom već mislio Romeo?

(Romeo zamišljeno izlazi levo napolje sa bočicom u ruci,

Šekspir zove plačnim glasom)

Đulijeta, Đulijeta!

JULIJA (izlazi desno s metlom u ruci): Šta je?

ŠEKSPIR (uplaši se): Aaaa!!!

JULIJA: A?

ŠEKSPIR: Ja sam duh oca tvoga.

JULIJA (nezainteresovano, ostavlja metlu, ide i skuplja veš):
Zaista?

ŠEKSPIR: Osuđen da noću lutam
a danju u ognju žednim.

JULIJA: Vrlo dobro, to ste i zaslužili (narednih replika Šekspir dolazi do nje, Julija ga tovari sa prljavim vešom idu do štrika sa čistim vešom i prljavi samo prebacuje preko žice uz mirisanje i selekciju)

ŠEKSPIR: Zar u tebi nema nimalo saosećanja?

JULIJA: Saosećanja? Da ste vi malo imali osećanja za predviđanje budućnosti, ne bi ste me uvalili u ove bračne muke. Ali ne, gospodin je hteo da zbliži dve neprijateljske porodice - (ruga se) politika zbližavanja, ljubav pobeđuje sve. I to preko mojih leđa.

ŠEKSPIR: Nisam se došao ovamo svađati

već vest vam doneti.

JULIJA: U redu, samo brzo, žurim.

ŠEKSPIR: Đulijeta, kćeri, ti se od Romea
Rastaviti moraš, i to odmah.

JULIJA: Ma nemoj, a što?

ŠEKSPIR: On je... homo.

JULIJA: Ko je homo?

ŠEKSPIR: Pa Romeo.

JULIJA: E, ako je i od Šekspira mnogo je! (krene da ga
izbacuje)

ŠEKSPIR: Ima još nešto, Julija. Mati tvoja,
sinjora Kapuleti, nesrećno pade
te ona sad u carstvu mrtvih obitava.

JULIJA (ravnodušno): Pokoj joj duši. Sprovod ću joj lep
spremiti. A i vama ako ne odete odavde.

ŠEKSPIR: Sinjore nema više, Ali blago njeno
zlato njeno je ostalo, Tebi ostalo.

Odnosno ostalo bi tebi, da nema

Romea, s kojim deliti moraš.

(daje joj bočicu sa otrovom, ova uzima i ide u Lukrecijinu sobu,

Šekspir ostaje na sceni osvrće se)

Lukrecija! Luki! Zar nisi kod kuće?

LUKRECIJA: Pričekaj me samo da se presvučem! (Dere se)

ŠEKSPIR (izlazi na rampu):

Zabrani suncu jasnu da sja

zabrani ženi, koja ti se obeća

da još koji časak na oblačenje da.

Iskoristiću to vreme uz

zahvalnost upravniku pozorišta

što večeras napokon postavi Šekspira

da se spustim u publiku

(silazi u publiku i rukuje se i priča sa gledaocima)

Dobro večer, gospodine. Kako ste?... Mmmilo mi je. Dabl-ju

Šekspir. Već sam vas odavno hteo upoznati. Znae kontakt sa

publikom je veoma važan za pisca. Pri tom, ovaj kommad,

kao što znate, nisam ja napisao. Ja sam samo duh, kao gost,

k.g.... Kako vam se, gospođo sviđa. Sviđa vam se. To mmme

čudi. A vamma? I nije nešto?

LUKRECIJA (izlazi u džinsu): Vili! Gde si?

ŠEKSPIR: Evo dolazi moj problem. Priznajte, sjajno izgleda! Zar

ne?

LUKRECIJA: Hej Vili.

ŠEKSPIR: Kamo te vodi put dečače!

LUKRECIJA: Jesi li otkačio? Koji dečak, to sam ja Luki. Ovo su farmerke. Idemo li?

ŠEKSPIR (muči se da skoči na binu):
Još samo tren Luki, spremio sam
rešenje problema tvog. Sad će kraj.

LUKRECIJA (pomaže mu da se popne): Ne Vilijeme! Sada! Ne mogu da čekam kraj predstave! Već sam napisala oprostajno pismo moronima. (Ostavlja pismo na sto) Idemo u lajf, pićemo, pušićemo vutre, malo ekstazija, biće krvavo. Idemo!

ŠEKSPIR: Duh se predaje! (izlaze zajedno na glavni izlaz)

ROMEO (ulazi s desna): Julija? Jesi li kod kuće? Ne. Utoliko bolje... (sipa vino u čašu i otrov posle) Tako. I to smo završili. A šta sada? Šta se radi, kad hoćeš da otruješ rođenu ženu?... (seda na stolicu levo) Luki! (viče) Luki! Gde je ta balavica? Sigurno još crkava. Jesi li uradila domaći?

JULIJA: Ne viči toliko. Boli me glava.

ROMEO: To je iz druge predstave... Luki je otišla (otkrije pismo) Oh! (čita) Mojim odvratnim roditeljima. Brišem sa Vilijemom u život, jer hoću da saznam šta je ljubav. Napuštam vas zauvek. Želim vam sve najgore. Vaša Luki.

JULIJA: Ovaj Šekspir od svačega pravi tragediju. (prilazi stolu)

ROMEO: Možda su već na putu za Ameriku... Je li otkrivena Amerika?

JULIJA: Smiri se mili. (toči mu otrov u drugu čašu sa vinom) Evo ti, jadni moj Romeo. Biće ti bolje. Pij!

ROMEO (nudi joj čašu koju je on otrovao): Samo s tobom, ljubljena! (kucaju se i piju)

JULIJA: Za Lukin povratak!

ROMEO: Kuća će biti prazna bez nje. (plačno) Ona me je napustila. (teatralno) Ja je se odričem. Ona više nije moja kći (oštro) Je li ona moja kći?

JULIJA: Šta je sad opet? Čemu podgrevati stare priče?

ROMEO: Ko je otac?

JULIJA: Ah! Nas dvoje očajnih roditelja ne znamo gde nam je

kći otišla, a ti bi hteo da znaš odakle je došla. (prasne u pijani smeh)

ROMEO: Šta se smeješ? Znaš šta?

JULIJA: Šta?

ROMEO: Lukrecija nije tvoja kći...

JULIJA: Kako?

ROMEO: Lepo, napravio sam je sa drugom ženom.

JULIJA (počne da se smeje, za sebe kaže): Bože, sad mi je žao što će ova budala poživeti samo još par minuta.

ROMEO: Šta se ja preganjam sa njom ionako će biti mrtva za par minuta.

(Pauza, dugo se gledaju, prvo stidljivo, pa otvoreno i prasnu u smeh i krenu jedno drugom u zagrljaj, Romeo je u daljem tekstu nosi do kreveta gde završavaju, svetlo - top na krevet)

JULIJA (kroz smeh): Dalje od mene, ti si pijan!

ROMEO: I ti si, janje moje. Pa i uprkos tome, ja te volim. Kao ono pod balkonom... (uzima čaršav i prebacuje preko njih)
(pauza)

JULIJA: Romeo!

ROMEO: Draga? (pauza) (Julija skida čaršav i seda na krevet)

JULIJA: Romeo, ja sam te otrovala. (Ustaje na krevetu)

ROMEO: I ja tebe.

JULIJA: Ah! Mi ćemo umreti. (ustaje i okreće se Romeu)

ROMEO: Bar ćemo umreti zajedno.

JULIJA: Volim te kao prvog dana. (grle se)

ROMEO: I ja tebe do smrti.

JULIJA: Ovo nas je moglo i manje koštati.

ROMEO: Još pre trideset godina.

JULIJA: Onako kako je Šekspir napisao.

ROMEO: Taj je znao šta piše... Otrov (pada na krevet)

JULIJA: Deluje mili... (pada preko Romea)

(Umesto da se gasi top pale se ostala svetla, glumce se

ponašaju kao da je spuštena zavesa)

ROMEO: Hoćeš li nešto da popiješ?

JULIJA: Ne, hvala. Nego kakva je to odvratna stvar koju si mi sipao?

ROMEO: Sok od maline. Šta ćeš kad je upravnik cicija.

JULIJA: A!

SUFLER (ulazi sufler, čestita Juliji): Bila si divna, neponovljiva.

JULIJA: Hvala ti dušo. (Julija izlazi)

SUFLER (čestita Romeu): Ti sve što si stariji sve si bolji?

ROMEO: Jel' da? (zagrli ga)

SUFLER (zbuni se): Kao glumac.

ROMEO: Kako ti se čini predstava?

SUFLER (vatreno): Ja se uvek oduševim. S ovom predstavom ćemo čuda napraviti. (izlazeći) Posebno me oduševljava kako je rešeno...

(Scena ostaje prazna par trenutaka, mrak, pa se vraćaju glumci da se poklone)